

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **Tenato Invest s.r.o.**, IČO: 02776961, sídlem Rybná 716/24, Praha 1, zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2019, č. j. 3282/DS/18-7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2020, č. j. 17 A 177/2019 - 31,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2020, č. j. 17 A 177/2019 - 31, a rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2019, č. j. 3282/DS/18-7, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 20 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Václava Voříška, advokáta.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 19. 11. 2018, č. j. 18004/OD-P/18, kterým byla žalobkyně uznána vinnou, že se jako provozovatel vozidla tovární značky Fiat dopustila správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Tohoto správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla

na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. To konkrétně tím, že dne 7. 10. 2017 v době od 15.50 do 16.05 hod. v Karlových Varech v ulici I. P. Pavlova blíže nezjištěný řidič stál s vozidlem v úseku platnosti dopravní značky B 29 - Zákaz stání. Tímto jednáním došlo k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že správní orgán prvního stupně v daném případě nemohl zahájit řízení o přestupku proti provozovateli vozidla, jelikož stěžovatelka sdělila totožnost řidiče dříve, než bylo toto řízení zahájeno. Dále poukázala na skutečnost, že krajský soud zjišťoval datum vydání příkazu z razítka, jímž je opatřen příkaz, z něhož nesprávně určil datum jeho vydání dne 4. 1. 2018. Podání, jímž došlo k označení řidiče vozidla, bylo nadto učiněno již dne 2. 1. 2018, kdy došlo k jeho předání držiteli poštovní licence.

[3] Stěžovatelka rovněž uvedla, že ve věci nebyl prokázán čas přestupku. Správní orgán prvního stupně vinil stěžovatelku z toho, že její vozidlo stálo na místě v čase 15.50 až 16.05 hod., aniž by měl pro toto tvrzení důkazy. Přesné vymezení času však bylo v daném případě důležité, neboť v místě bylo zakázáno toliko stání, nikoliv zastavení. Správní orgán prvního stupně v této souvislosti nepřipadně odkazoval na zcela obecné vyjádření městské policie, čímž se vyhnul provedení výslechů svědků. Připustil-li krajský soud možnost, že vozidlo na místě stálo pouhé tři až čtyři minuty (tj. v čase od 16.01 do 16.05 hod.), měl rozhodnutí o odvolání zrušit a nechat správní orgány posoudit, zda i takto krátké odstavení vozidla je možno považovat za stání, případně zda by za takové situace správní orgány provedly další dokazování nebo řízení zastavily. Dostatečně konkrétně nebylo dle stěžovatelky vymezeno ani místo spáchání přestupku. K přestupku mělo dojít v ulici I. P. Pavlova v Karlových Varech. Tato ulice je dlouhá, obsahuje devět křižovatek, různé režimy dopravního značení i úpravy parkování. Odkaz krajského soudu na podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spisu nebyl v tomto případě dostatečný. Stěžovatelka s odkazem na rozsudek téhož krajského soudu ze dne 19. 3. 2019, č. j. 30 A 119/2017 - 39, namítala, že krajský soud neobjasnil, proč se odchýlil od vlastní rozhodovací praxe. V této souvislosti doplnila, že nedostatečné vymezení místa, kde mělo vozidlo stát, jí rovněž znemožnilo řádnou obranu v řízení.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání a předchozí vyjádření k podané žalobě.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[6] V prvním bodě kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že krajský soud se dopustil nesprávného právního posouzení otázky, zda k zahájení správního řízení o přestupku provozovatele vozidla došlo v rozporu s právními předpisy.

[7] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že přestupku se provozovatel vozidla dopustí tím, že v rozporu s § 10 citovaného zákona *nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*. Ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu zároveň upravuje, že *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jebož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních*

pokračování

komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

[8] Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí (namátkou např. v rozsudku ze dne 21. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45) konstatoval, že přestupek provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu je nutno chápat jako delikt subsidiární, neboť primárně za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Platí tedy, že „*pouze v případě, že není možné na základě žádných důkazů či indicií s určitostí zjistit jeho totožnost a vést proti němu přestupkové řízení, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby dodržoval povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016 - 29). Mají-li tedy správní orgány reálnou možnost zjistit přestupce, musí se o to pokusit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 - 5). V této souvislosti postačuje, že z podkladů pro zahájení řízení o přestupku vyplývají indicie důvodně nasvědčující tomu, že vozidlo řídila určitá osoba (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45).

[9] To, zda podniknutá opatření ke zjištění osoby přestupce bude možno hodnotit jako dostatečná či nikoli, bude vždy předmětem individuálního posouzení závislého na konkrétních skutkových okolnostech dané kauzy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016 - 37).

[10] V projednávané věci z obsahu předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán prvního stupně na základě oznámení Městské policie Karlovy Vary ze dne 25. 10. 2017 zaslal stěžovatelce výzvu ze dne 2. 11. 2017, č. j. 16849/OD-P/17, aby podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu zaplatila určenou částku ve výši 500 Kč. Tato výzva byla stěžovatelce doručena dne 2. 11. 2017 a její součástí bylo poučení, že v době splatnosti uvedené částky (15 dnů od doručení výzvy) má stěžovatelka právo namísto jejího zaplacení písemně oznámit správnímu orgánu na uvedenou adresu osobu řidiče, která v inkriminovaném čase skutečně řídila stěžovatelkou provozované vozidlo s tím, že sdělení totožnosti řidiče bude posouzeno jako podání vysvětlení. Dne 5. 12. 2017 správní orgán prvního stupně zároveň stěžovatelce doručil předvolání k podání vysvětlení ze dne 5. 12. 2017, č. j. 18961/OD-P/17. Stěžovatelka ve stanovené lhůtě na uvedenou výzvu nereagovala a nedostavila se ani k podání vysvětlení.

[11] Usnesením ze dne 4. 1. 2018, č. j. 177/OD-P/18, správní orgán prvního stupně podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, věc odložil, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Téhož dne (tj. 4. 1. 2018) vyhotovil příkaz o uložení pokuty stěžovatelce jako provozovateli vozidla ze dne 4. 1. 2018, č. j. 178/OD-P/18. Příkaz byl odeslán do datové schránky stěžovatelky dne 5. 1. 2018 a téhož dne byl přihlášením oprávněné osoby do datové schránky doručen.

[12] Dne 4. 1. 2018 se do dispozice správního orgánu prvního stupně dostala písemnost, kterou stěžovatelka předala držiteli poštovní licence k přepravě dne 2. 1. 2018. V tomto podání stěžovatelka sdělila, že „*vozidlo měl v uvedenou dobu v užívání pan K. H., nar.: X, N. B. X*“, jemuž stěžovatelka vozidlo osobně předala.

[13] Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud při posuzování důvodnosti podané žaloby sice správně odkázal na znění § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle kterého se vydáním rozhodnutí rozumí *předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám*. Je však nutno přisvědčit stěžovatelčině argumentaci obsažené v kasační stížnosti, že krajský soud při určování okamžiku předání rozhodnutí k doručení nesprávně vycházel z razítka, jímž je příkaz opatřen.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně stěžovatelce doručoval příkaz prostřednictvím veřejné datové sítě. Doručuje-li správní orgán stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí prostřednictvím datové schránky, rozumí se vydáním rozhodnutí podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu provedení tzv. jiného úkonu směřujícího k doručení, tzn. odeslání elektronické verze rozhodnutí prostřednictvím datové schránky (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2020, č. j. 1 Azs 504/2019 - 29, či ze dne 13. 6. 2019, č. j. 4 As 73/2019 - 24).

[14] V posuzované věci byla elektronická verze příkazu (č. j. 178/OD-P/18) odeslána stěžovatelce prostřednictvím datové schránky dne 5. 1. 2018, což dokládá doručenka datové zprávy založená na č. l. 16 správního spisu. Stejně tak z doplnění spisového materiálu, které správní orgán prvního stupně učinil k výzvě Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, konkrétně z otisku odeslané interní písemnosti, evidované pod č. MMKV-1913/18, jednoznačně vyplynulo, že příkaz byl sice vyhotoven dne 4. 1. 2018, avšak odeslán do datové schránky stěžovatelky byl až dne 5. 1. 2018. K vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu tedy došlo až dne 5. 1. 2018.

[15] O den dříve, tj. dne 4. 1. 2018, se však do dispozice prvostupňového správního orgánu dostalo vyjádření, jehož obsahem bylo označení identity řidiče vozidla. Přestože stěžovatelka nerespektovala patnáctidenní lhůtu ke sdělení totožnosti řidiče (§ 125h odst. 6 a odst. 3 zákona o silničním provozu) obsaženou ve výzvě ze dne 2. 11. 2017, č. j. 16849/OD-P/17, za nastalé procesní situace již správní orgán nemohl bez dalšího se stěžovatelkou (jako provozovatelem vozidla) zahájit přestupkové řízení, měl-li poznatek o tom, že vozidlo řídila určitá osoba a disponoval-li ve vztahu k této osobě dostatkem konkrétních identifikačních údajů, jejichž pravdivost nevyloučil lustrací v centrálním registru obyvatel. Navíc platí, že podání vůči správnímu orgánu je zásadně učiněno okamžikem, kdy je držitel poštovní licence o službu požádán (srovnej již nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2006, sp. zn. IV. ÚS 110/06, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 1994, sp. zn. 50 Cm 13/94, citované v nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 110/06); v daném případě tedy již dne 2. 1. 2018.

[16] *„Pokud tedy provozovatel motorového vozidla sdělí identitu údajného řidiče sice po uplynutí lhůty dle příslušné výzvy správního orgánu, avšak do zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla, nelze bez dalšího dovozovat, že byly splněny podmínky pro zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2019, č. j. 6 As 260/2018 - 32). Skutečnost, že sdělení totožnosti řidiče se do dispozice oprávněné úřední osoby mohlo v dané věci dostat až po vyhotovení příkazu (a že správní orgán rezignoval na ověření informací o totožnosti přestupce), nemůže jít k tíži stěžovatelky (přiměřeně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017 - 49).

[17] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že smyslem uvedené právní úpravy je zjednodušit postihování dopravních deliktů v případech, kdy není možné řidiče vozidla ztotožnit na místě. Stejně tak právní úprava nevyžaduje, aby správní orgány prováděly rozsáhlou „detektivní činnost“ při zjišťování pachatele přestupku. V každém jednotlivém případě je však nutno individuálně hodnotit, zda správní orgán provedl dostatečné množství rozumně požadovatelných úkonů (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 - 23). V projednávaném případě tak měl prvostupňový správní orgán po sdělení totožnosti řidiče provést úkon reálně směřující ke zjištění pachatele přestupku, resp. měl takto označeného řidiče kontaktovat. Pokud namísto toho zahájil řízení o přestupku se stěžovatelkou jako provozovatelem vozidla, pochybil; a potvrdil-li následně správnost tohoto postupu žalovaný i krajský soud, nemohou z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného ani kasační stížností napadený rozsudek obstát.

pokračování

[18] Ostatní stěžovatelčiny námitky uplatněné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud důvodnými neshledal. Stěžovatelka jednak namítala, že ve věci nebyl prokázán čas přestupku a že ji správní orgán vinil z toho, že vozidlo stálo na uvedeném místě v čase 15.50 až 16.05 hod., aniž by měl pro toto tvrzení důkazy.

[19] Jak v této souvislosti správně podotkl krajský soud, stěžovatelce nic nebránilo, aby na podporu svých tvrzení označila jakýkoli důkaz, což ovšem neučinila (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 2 As 271/2018 - 44). Fotodokumentace obsažená ve správním spisu, ze které vycházely jak správní orgány, tak krajský soud (společně s vyjádřením městské policie ze dne 24. 10. 2018), podávají věrohodný a přesvědčivý obraz o stavu věci; s kasační námitkou zpochybňující zjištěný skutkový stav (pokud jde o čas spáchání přestupku) se proto Nejvyšší správní soud neztotožnil. K úvahám krajského soudu stran naplnění skutkové podstaty nedovoleného stání v případě časového úseku 16.01 až 16.05 hod., Nejvyšší správní soud pro úplnost doplňuje, že tyto úvahy krajský soud činil nad rámec shora popsáných rozhodovacích důvodů, a tedy se nejednalo o nosné důvody, na kterých by bylo rozhodnutí krajského soudu vystavěno. Případná polemika s nimi tedy nemohla výsledek řízení této věci jakkoli ovlivnit.

[20] Dle stěžovatelky nebylo dostatečně konkrétně vymezeno ani místo spáchání přestupku, k němuž mělo dojít v ulici I. P. Pavlova, v níž se nachází mnoho křižovatek a různé režimy parkování. Stěžovatelka v této souvislosti nepovažovala za dostatečný ani odkaz krajského soudu na podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spisu.

[21] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu (nyní přestupku) musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V rozhodnutí, jímž je pachatel trestán za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit pouze dostatečnou konkretizací údajů, které skutek popisují. Taková míra podrobnosti je nezbytná zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování, jakož i pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která jedinečně je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení, neboť pouze ona nabývá právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena; pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté a jen výrok rozhodnutí (nikoli jeho odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.

[22] Měřítkem, kterým na výrok prvoinstančního rozhodnutí nahlížel krajský soud, je tedy zásadně jeho nezaměnitelnost (s ohledem na zásadu *ne bis in idem*); nikoli jeho vymezení maximálně možným podrobným způsobem. Krajský soud správně uvedl, že skutečnost, zda vozidlo stálo za danou dopravní značkou, lze ověřit pohledem na fotodokumentaci pořízenou přímo z místa přestupku ve spojení s podklady, které v rámci odvolacího řízení opatřil žalovaný a které zachycují širší pohled na umístění dopravního značení v oblasti spáchaného přestupku. Ve spojení s fotografiemi pořízenými na místě samém je z nich bez pochybností zřejmé, kde je na ulici I. P. Pavlova umístěna dopravní značka B 29 - Zákaz stání, na jakém konkrétním místě vozidlo stěžovatelky stálo a že mezi oběma místy není umístěna žádná křižovatka či jiná úprava parkování. V řízení tedy bylo prokázáno, že vozidlo stěžovatelky stálo v úseku platnosti dopravní značky B 29 - Zákaz stání. Právě skutečnost, že v dané věci došlo k doplnění podkladů žalovaným, pak odlišuje projednávaný případ od stěžovatelkou odkazované situace rozhodované krajským soudem ve věci sp. zn. 30 A 119/2017. Ani námitku směřující

proti nedostatečné specifikaci místa spáchání přestupku tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[23] K vyjádřenému nesouhlasu stěžovatelky, resp. jejího zástupce, se zveřejňováním osobních údajů na webových stránkách soudu, který ani nelze pokládat za kasační námitku, neboť nemá žádný vztah k předmětu tohoto řízení, Nejvyšší správní soud nad rámec rozhodovacích důvodů uvádí, že závěry k této otázce jsou zástupci stěžovatelky dostatečně známy již z předchozích řízení, v nichž vyjádřil stejný nesouhlas. Nejvyšší správní soud proto odkazuje na svou dřívější judikaturu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 - 44, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145), v níž soud na totožný podnět již odpověděl. Zároveň Nejvyšší správní soud judikoval (např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29), že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou tedy uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Věc však nevrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. přistoupil ke zrušení také rozhodnutí žalovaného. Věc tedy vrátil k dalšímu řízení žalovanému, neboť krajský soud by s ohledem na výše uvedené závěry neměl jinou možnost, než tak sám učinit. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[25] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšná stěžovatelka právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[26] V řízení před Nejvyšším správním soudem byl zaplacen soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za podanou kasační stížnost (položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích); v řízení před krajským soudem došlo k úhradě soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu o soudních poplatcích].

[27] Stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem a v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem. Z obsahu soudních spisů vyplývá, že v řízení před krajským soudem zástupce stěžovatelky učinil dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepsání podané žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění pozdějších předpisů; v řízení před Nejvyšším správním soudem zástupce stěžovatelky učinil jeden úkon právní služby v podobě doplnění kasační stížnosti ze dne 17. 8. 2020 dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Celkem tedy zástupce stěžovatelky učinil tři úkony právní služby. Za každý z těchto úkonů mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky je ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s.

pokračování

plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 142 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty.

[28] Celková náhrada nákladů řízení, čítající odměnu za zastupování ve výši 12 342 Kč a uhrazené soudní poplatky ve výši 8 000 Kč, tak představuje částku 20 342 Kč. K jejímu uhrazení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[29] Žalovaný neměl ve věci samé úspěch, a proto nemá dle § 60 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu